

Zondagsschoolboekje

Titel: Het kerstgeschenk voor het zieke kind

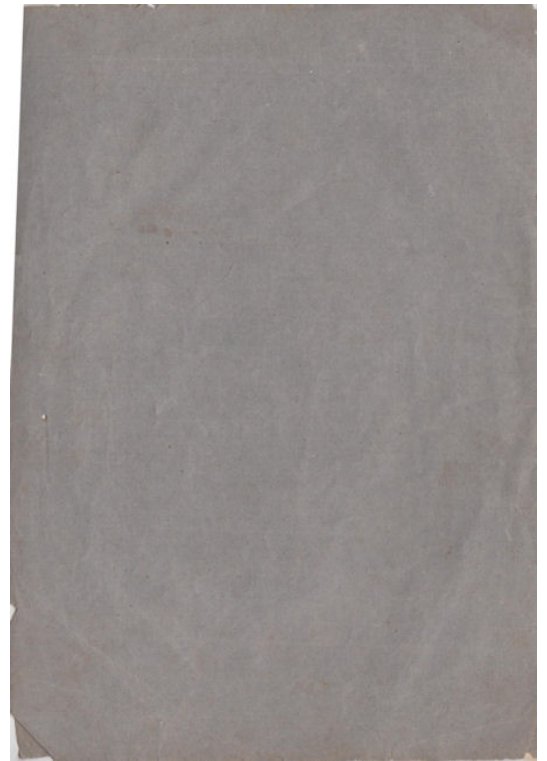
Auteur: H. Karssen

Illustrator:

Uitgever: H.A. Berends, Harderwijk

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1876

HET KERSTGESCHENK

VOOR

HET ZIEKE KIND.

EEN VERHAAL VOOR DE JEUGD

DOOR

H. KARSEN.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelgedruk. — H. W. Wilmerink. — Kampen.

schoonsten aller nachten, van het zachte ruischen der toonen in het Engelenlied, toen meende menig klein kleutertje, dat het iets van dat licht aanschouwde, door den glans der lichten, en dat het iets hoorde van die hemelstemmen, terwijl eenige kinderen zacht en liefelijk zongen:

O wat heerlijke gloed,
Nedergedaald uit den hoogen,
Straalde den herders in d' oogen!
Engelen kwamen met spoed,
Zingend van vrede en van eer,
Lovende den Heer.

O, wat zalige rust,
Heerschte in Bethlehems velden,
Toen daar de Serafs vermelden:
„God stelt in menschen zijn lust.“
Geef Heer die rust ook aan mij,
„k Den dan, o zoo blij!

Op den achtergrond der zaal stond de rijk versierde kerstboom, behangen met doelmatige geschenken, vele heerlijke geschenken, welke de dun gekleede kindertjes voor de winterkoude konden beschutten. Al was de lieve Heiland alleen geboren, om de herten der rijken weldadig te stemmen voor de armen, dan nog zoude het Kerstfeest een heerlijk feest zijn. Maar neen, dit is slechts de buitenste zijde van al de zegeningen, welke de komst van den Heer Jezus heeft aangebracht. Hierop wees de onderwijzer deze schare van verheugde kinderen. Was Jezus niet geboren, dan waren wij nog arme, blinde, onwetende heidenen;

HET KERSTGESCHENK VOOR HET ZIEKE KIND.

door H. KARSSSEN.

Daar zaten zij, de vierhonderd kinderen der Zondagschool. Het waren meest allen kinderen uit den minderen, dat is armoedigen stand. Evenwel waren er ook eenigen, die vreugde en genot te huis konden smaken, doch een eenvoudig broodje en een kopje warme melk, een prachtig verlichte kerstboom en vele blijde aanzichten, waren voor deze laatsten te aantrekkelijk geweest om t'huis te blijven. Het is zoo liefelijk op het Kerstfeest rijke en arme kinderen verenigd te zien; het feest voor aanzienlijken en geringen, het feest voor grooten en kleinen, het feest voor alle menschen. Daar zaten ze dan de vierhonderd kinderen der Zondagschool, en als gij hen had zien zitten, lieve lezers, dan hadt gij zeker gewenscht ook een van hen te zijn, om te kunnen deelen in de vreugde, welke zij smaakten, en in de blijdschap, welke hun nog wachtte. Een schoon verlichte zaal verblinde hun kinderoog, en toen de onderwijzer verhaalde van het hemelsche licht in Bethlehems velden, van den heerlijken glans in den

zonder vreugde in de wereld, zonder hoop op de eeuwige zaligheid.

Zie me dien boom eens aan, hoe vol beladen is hij. Die boom, altijd groen, beteekent Christus de levensboom! altijd levend tot in alle eeuwigheid. De boom verspreidt zijn licht naar alle zijden; de gansche zaal krijgt een liefelijk zacht licht door de honderd kaarsjes, welke er zijn aangebracht; zoo ook verbreidt zich het licht van het christendom naar alle oorden der wereld. Waar de vriendelijke vredeboten hunnen voet zetten om te verkondigen: „Vrede op aarde“ daar wijkt de duisternis uit huis en hart. En dan die geschenken! Weet gij waarom zij daar zijn aangehangen? Het is kinderen, omdat onze gezegende Zaligmaker allerlei geestelijk heil heeft aangebracht.

De kinderen schenen dit wel eenigszins te begrijpen, maar toch dwaalden hunne oogen telkenmale van den onderwijzer af naar de rijk versierde, verlichte en beladene boom. Voor het tegenwoordige hing hun hartje meer aan de zichtbare, stoffelijke zegeningen van den kerstboom, dan aan de dingen, welke zij niet zagen, maar waarvan de onderwijzer vertelde. Op andere tijden mochten zij al oplettend zijn en hunne gedachten alleen bepalen bij het onderwijs, nu was het hun bijna niet mogelijk. Gast het u ook wel eens zoo, lieve kleine lezers? Goed te keuren is dit zeker niet, maar wij willen het u bij zulke gelegenheden gaarne vergeven en er u niet te hard over vallen. De kinderen, van wie gij hier leest, verdeelden hunne aandacht tusschen

den groenen denneboom en den grooten levensboom Christus, maar toen de onderwijzer aanhief:

„O wat dankbare vreugd,
Moet door ons kinderhart stroomen,
Jezus Gods Zoon is gekomen!
Zingen wij daarom verheugd,
Even als de Engelen weleer
Lovende den Heer!“

toen zongen zij allen van harte mede, en dachten voor een oogenblik alleen aan dien laatsten boom.

Daar ginder in een hoekje van de zaal zit een knaapje. Zijn klein gezichtje is bleek en uitgeteerd. Zijne goeie kinderoogjes missen hunnen gewonen gloed, en toch straalt er uit dat ziekelijk oog zulk een vreugde als maar zelden wordt gezien bij kinderen van 8 of 9 jaren. Ja het was dankbare vreugd, welke er door zijn kinderhartje stroomde, en het was wel iets meer dan vreugde over de broodjes en de koek, welke zijne uitgehongerde maag versterkten. Ook hij turde wel eens naar de heerlijke presentjes aan en onder den boom, maar toch luisterde hij met belangstelling naar het verhaal van het Christuskindje, hoe het in windselen gewonden in een beestenkrib had ter nedergelegen. Arm was hij wel en zwak, maar zóó arm en zóó hulpbehoevend als de lieve Jezus, neen zoo nog niet. O, die oude geschiedenis, heeft nog altijd zooveel aantrekkelijks voor het kinderhart, en ook voor het hart van groote men-

sehen als dat hart kinderlijk is. Hoe is het met u kleine lezers? Eindelijk vielen zijne oogjes dicht en zijne wangen werden, indien mogelijk, nog bleeker dan eerst. De onderwijzer ging naar hem toe, en zag wel dat het geene slaperigheid was, welke hem plaagde; zijne zwakheid hinderde hem. De vreugde van het feest, de ongewoone van het smakelijke voedsel, de warmte der kamer hadden hem overspannen, en waren te veel voor zijne kleine krachten. De arme stumpert. Reeds weken te voren had hij zich verhengd in het heerlijke vooruitzicht van dezen kerstavond, en nu werd hij zoo teleurgesteld in zijne kinderlijke verwachtingen. Alle aanwezigen hadden medelijden met het knaapje, en toen de onderwijzer hem met een weinig water verfrist had, boden wel tien kinderen aan hem naar huis te brengen. Het is zoo schoon elkander te helpen in tijd van nood. Soms ziet men kinderen kraakelen, en dat is verdrietig; maar als men dan ziet hoe spoedig zij dikwijls verzoend zijn, wanneer zij elkanders hulp noodig hebben, dan doet dit zoo goed aan het hart. Jezus heeft alles voor ons verlaten, om ons uit den nood onzer arme ziel te redden, en zouden wij dan niet trachten dit voorbeeld te volgen, vooral op het feest Zijner geboorte? Het was voor die kinderen wel eene opoffering de vreugde te verlaten, maar de indruk, welke de ziekte van het kind op hen maakte, was voor het oogenblik te sterk. Voor hen echter was het heengaan niet zoo verdrietig als voor den armen Johan. Met betraande oogjes keek hij naar den Kerstboom,

alsof hij zeggen wilde: „Zal ik dan het geschenk, hetwelk het Christuskindje voor mij gegeven heeft, nog moeten missen, en ik ben toch zoo arm, zoo zwak, zoo ziek?”

„Och mijnheer,” riepen onderscheidene kinderen, krijgt de arme Johan niets van den boom.” „Mag ik zijn prijsje voor hem uitzoeken en plukken, riep een klein praatstertje!” „Ja zeker krijgt gij wat, beste jongen, doch ik kan het nu niet voor u uitzoeken; misschien hangt het niet aan den boom, maar ligt het onder de takken op den grond, wees echter gerust; ik zal het u straks te huis brengen, of zenden. Wat voor u bestemd is, zult gij zeker ontvangen. Denk hier ook aan, wanneer gij de beloften leest, welke de Heer ons in zijn woord geeft. De geheele bijbel is vol heerlijke schoone beloften, en God, die ze beloofd heeft, is getrouw; Hij zal ze zeker schenken op zijnen tijd. Duurt het somtijds wat langer dan wij wenschen, laat ons geduld hebben; eenmaal zullen zij ons niet ontgaan. Christus is ook voor u gekomen Johan, en als gij daarop vertrouwt, zult gij zeker door Hem worden aangenomen als zijn lief kind. Laat u dit tot vreugde zijn Johan, en ga nu spoedig naar uw bedje, wanneer gij te huis gekomen zijt. Ik zal u morgen eens komen opzoeken!” Daar ging de arme kleine zieke jongen. Driehonderd negen en negentig kindertjes bleven in de vreugde, en hij moest alleen door de koude naar zijn armelijk huisje, zonder kerstgeschenk en ziek. Och, het was zoo verdrietig. Een

van de oudste kinderen ging met hem mede, en kwam eenige oogenblikken terug met de boodschap: „O Mijnheer, Johan is zoo ziek, en het was er zoo arm, en zijn moeder schreide zoo, en ik schreide ook.” „Hoe ging het met Johan, schreide hij ook?” „Nee Mijnheer, hij schreide niet. Hij was wel treurig, maar hij klaagde niet en huilde niet. Ik heb hem mijn koek gegeven Mijnheer, mocht ik dat wel doen?” „Zeker beste meid, mocht gij dat doen! Gij zult nu ondervinden, dat het zaliger is te geven, dan te ontvangen!”

Die goede jongen! De onderwijzer had hem beloofd, hem blijde te zullen maken, en daarop vertrouwde hij; dit maakte hem gelukkig!

De kerstvreugde duurde nog een uur voort, nog verscheidene versjes werden gezongen o. a. ook dit:

Laat ons met de Serafs zingen:
„Vrede op aard!”
Dit is boven alle dingen
Ons loflied waard.
’t Heil waarop de vrouwen zagen,
’Gaf God naar zijn welbehagen,
Hij schenkt allen, die het vragen
Een zalig lot.

en behalve de droevige geschiedenis met Johan, was de blijdschap ongestoord.

Eindelijk kwam het oogenblik, dat de boom geplukt zou worden. Hebt gij die blijdschap wel eens bijgewoond, lieve lezers? Keut gij die spanning, die blijde verwachting op het oogenblik, dat een lang gekoesterde

wensch zal vervuld worden? Hebt gij wel eens op den uitkijk gestaan, als een brief of een wagen zoude aankomen, welk eene blijde tijding, lang verwachte vrienden of bloedverwanten moest aanbrengen? Ja? Dan zult gij u ook kunnen voorstellen, hoe gelukkig die schare van kinderen was op dit oogenblik. Hoe die oogjes glinsterden, hoe die mondjes babbelden, hoe die handen zich driftig bewogen! Als hun naam werd afgeroepen, rekten zij den hals uit alsof het een zwanehals moest worden, om over de anderen heen te kijken, wat zij toch wel hadden, en met een kloppend hart ontvingen zij het hun toegedachte. Het is bijna zeker, dat alle kinderen blij zijn met hetgene zij ontvangen, op het oogenblik dat zij het in handen krijgen; maar wanneer zij gaan vergelijken, of als het oordeel te huis wordt uitgesproken, door vader of moeder, door broers of zusters, dan wordt er met de tevredenheid dikwijls teleurstelling en onvergenoegdheid vermengd. Daar kwam de beurt aan Johan; maar och, hij was er niet! Terstond was er een gediensstige jongen, die zich aanbood, het geschenkje voor het zieke kind te brengen, als het feest was afgelopen. De onderwijzer vond dit goed, en zonder te letten op den naam van den jongen, die zich tot dezen liefdedienst bereid verklaarde, gaf hij het over, en ging weder voort met het uitreiken der doelmatige giften. Mij dunkt, gij die dit leest, zoudt zeker gaarne in de plaats van dit jongentje gestaan hebben, om den zieken Johan blij te kunnen maken met een warme boufante, en een blauw

zakdoekje. Deze wensch zou rechtmatig zijn. Wat is toch gelukkiger en zaliger, dan verlatenen, armen, zwakken en geringen te kunnen weldoen. Jezus ging immers ook het land door, goedgeeds? Jammer maar, dat er zooveel valsheid en bedriegelijke schijn gevonden wordt, ook dikwijls in een kinderhartje. Ook in het uwe?

Toen alles was afgelopen, gingen de kinderen vroolijk huiswaarts, terwijl zij onder het uitgaan der school zongen:

Dankt, dankt nu allen God,
Met blijde feestgezangen;
Hij rechenkt ons 't heerlijk lot,
Het heil dat wij ontvangen!
Hij ziet in Christus ons
Altijd genadig aan;
En blijft ons dag aan dag
Met goedheid overlaan.

Den volgenden dag ging de onderwijzer het zieke kind bezoeken. Daar lag de arme jongen op een hard bedje van stroo of varenbladeren vervaardigd, met een paardedecken bedekt, en een roode zakdoek om het hoofd. Eerst was hij zeer verheugd toen hij den onderwijzer zag binnenkomen, maar even daarna begon hij te schreien. Waarom? Namen zijne pijnen toe? Werd hij bang voor ziekte of sterven? „Wat scheelt er aan Johan? Zijt gij niet blijde met uw boufaute en uw blauw zakdoekje? Maar nu stroomden de tranen nog overvloediger over zijne bleeke wangen, en onder snikken zeide hij: „Och Mijnheer, het spijt mij zoo, maar ik heb het niet ontvangen, en u heeft het mij toch beloofd. Ik wist, dat u eerlijk is, en toch

heb ik het niet, ik weet niet hoe het komt!” en hij verborg zijn gezichtje in het harde kussen! Medelijdend nam de onderwijzer hem bij de hand en zeide: „Hoe, lieve jongen, hebt gij het niet ontvangen, en ik heb het naar u toegezonden? Het is dus verloren geraakt: op welke wijze weet ik niet. Ik zal er Zondag terstond naar onderzoeken, en u straks iets anders zenden. Doch hoe is het met de ziekte. Gij schijnt nog niet veel beter te zijn!”

„O neen Mijnheer, veel slimmer! Mijn hoofdje, mijne armen en beenen, alles doet mij zeer. De onderwijzer zag het ook wel, dat het lang niet goed was met het kind, en toen hij hem even aan den pols voelde, bemerkte hij wel, dat hij uiterst zwak was, en dat het zeer goed kon zijn, dat de ziekte van ernstigen aard is.

Dit bleek ook zoo te zijn. Den volgenden dag kreeg hij bericht, dat het kind een harde koorts had gekregen, en des morgens vroeg was overleden. O, wat schrok de goede man. Eergisteren nog zoo blij en nu reeds dood! Eergisteren nog in de vreugde, en nu reeds bestemd tot een prooi voor het graf.

Maar hij was overtuigd, dat de lieve Heer Jezus, ook voor dit lammetje zijner kudde had geboden, en dat het zielteje van Johan naar den hemel was gegaan. Daar smaakte het nu de ware Kerstvreugde. Daar kon het nu met een hemelsche stem zingen:

„Eere zij God.”

Daar was het niet meer ziek, niet meer zwak, niet meer treurig. Nu had hij geen geschenken meer

noodig, en wat hem was beloofd had hij in volle mate. Daar werd hem het zijne nooit ontnomen. Al wat Jezus had, had ook hij, en hij behield het tot in eeuwigheid.

Gelukkig kind! niet waar? Hoe heerlijk hoe begeerlijk is het en zou het zijn als alle kindertjes eenmaal mochten deelen in de vreugde, die naar de gegronde hoop van den onderwijzer het deel van Johan was geworden. Als het laatste Kerstfeest zoo treurig en tegelijk zoo blijde voor u affiep, dan zouden wij u geluk moeten wenschen.

De volgende Zondag was voor den onderwijzer een recht treurige dag, daar hij zijne kinderen niet alleen met den dood van Johan moest bekend maken, maar ook moest mededeelen, dat het geschenk gestolen was. Dit toch was het waarschijnlijkste. Was het toch verloren, dan zou de godienstige jongen het ongetwijfeld hebben gezegd, en had hij het verkeerd bezorgd, dan zou zijn dwaling wellicht bekend zijn geworden. „Kinderen, zoo sprak hij, de lieve Johan heeft het geschenk niet meer nodig, maar de heilige en rechtvaardige God weet, waar de boufaute en het zakdoekje zijn. Als het verloren is geraakt, dan behoeft niemand het zich aan te trekken, wat ik er van zeg, maar als de jongen, die het heeft medegenomen, het gestolen heeft, bedenkt dan kinderen, dat God hem kent.

Ik ken hem niet en kan hem dus niet straffen, maar eenmaal zal de Heer hem straffen.

Denkt aan Achan, die het Babylonisch overkleed had gestolen, hoe de Heer hem en zijn huisgezin heeft

verdelgd. Denkt aan Rachel, Jakobs vrouw, die de Terafin van haren vader had medegenomen; hoeveel verdriet en moeite bracht zij in haar huis. Ach, hoe akelig is het te denken, dat iemand uwer in het bezit is van het goed, hetwelk den lieven Johan, die nu in de Hemel is heeft toebehoord. Als de Heer dan dit eenmaal straft, zal Hij dit niet doen met lust, maar Hij zou zoo gaarne zien, dat de kleine zondaar met berouw weder kwam en zeide: Heer, ik heb het gestolen, maar bekeer mijn zondig hartje en maak mij aan Johan gelijk. De Engelen in den Hemel zouden juichen van vreugd en zouden zingen:

„Wij hebben een broeder op aarde gevonden.” Hoe de onderwijzer ook smeekte en bad, dat de dief zich zou bekend maken, niemand der aanwezige kinderen stond op, om te zeggen: „Ik ben de dief. „Sommige kinderen huilden, hetzij uit vrees, dat zij onder verdenking zouden zijn, hetzij uit droefheid over de slechtheid van hun schoolmakertje. Waarom kwam de jongen niet om de schuld te belijden? Ik weet het niet. God weet het. Verharding, valsehe schaamte, of onschuld, dit laatste is niet waarschijnlijk, hielden hem terug. Dit is echter zeker: zijn geweten zal hem aanklagen, nu en tot in eeuwigheid.

„Kinderen, zeide de onderwijzer, met tranen in de oogen, laten wij den Heer vurig bidden, om de bekeering van het kind. Wie weet of het nog niet eenmaal terecht wordt gebracht.” En gij lieve lezers, doet gij dit ook.

